

Cuprins

<i>TEMPO</i>	7
<i>CADENZA</i>	135
<i>CAPRICCIO</i>	239
<i>DA CAPO</i>	275

André Aciman

Găsește-mă

Traducere din limba engleză
de Mihaela Ghiță

POLIROM
2021

— Nu regret întorsătura pe care a luat-o viața mea. Dar îmi pare rău că l-am pierdut pe el. Nu mă sună niciodată când trece prin Paris, de scris, îmi scrie rar de tot și când îl sun eu nu răspunde.

S-a uitat la ceas. Se făcuse oare deja ora de plecare?

— Deci n-am greșit că te-am căutat? m-a întrebat a treia oară, poate fiindcă îi plăcea grozav să m-audă spunând „categoric, nu“, ceea ce mie îmi făcea plăcere să-i spun.

— N-ai greșit.

— Și ești sigur că nu te-ai supărat pe mine după seara trecută? a vrut el să se asigure.

Știam precis la ce se referă.

— Poate – puțin.

A zâmbit. Îmi dădeam seama că era nerăbdător să ieșim din cafenea, așa încât mi-am tras scaunul mai aproape de el, până când am ajuns umăr lângă umăr. Moment în care m-a cuprins cu brațul și m-a tras mai aproape, parcă îndemnându-mă să-mi pun capul pe umărul lui. Nu-mi dădeam seama dacă gestul era menit să mă liniștească sau pur și simplu să-i facă pe plac unui tânăr care își deschisese sufletul și îi zisese niște vorbe înduioșătoare unui bărbat mai în vârstă. Poate era preambulul unei îmbrățișări de adio. Așa încât, temându-mă de despărțirea iminentă, am trântit un:

— Sunt liber în seara asta.

— Știu. Mi-ai spus.

Dar trebuie să fi simțit că eram agitat sau că tonul lui fusese unul deplasat.

— Ești minunat și... și-a lăsat vorba în aer.

Se pregătea să plătească, dar i-am prins mâna. Apoi, ținându-i-o într-a mea, i-o fixam cu privirea.

— Ce faci? m-a întrebat pe un ton muștrător, aproape.

— Vreau să plătesc.

— Nu, te uitai fix la mâna mea.

— Ba nu! am protestat.

Dar adevărul era că mă uitasem fix la mâna lui.

— Se numește îmbătrânire, mi-a spus, apoi, câteva clipe mai târziu: Nu te-ai răzgândit, nu?

Și-a mușcat buza de jos, dar în secunda următoare i-a dat drumul. Mă aștepta să-i răspund.

Și în clipa aceea, fiindcă nu-mi venea în minte ce altceva i-aș fi putut spune, dar simțeam nevoia să zic totuși ceva:

— Hai să nu ne luăm rămas-bun, nu încă.

Dar mi-am dat seama că spusele mele puteau fi cu ușurință percepute drept o rugămintă să prelungim puțin timpul petrecut împreună în cafenea, așa încât m-am decis pentru o abordare mai îndrăzneată.

— Nu mă lăsa să mă duc acasă în seara asta, Michel, i-am cerut.

Știu că m-am înroșit zicând asta și deja îmi munceam creierul căutând să mă scuz și să-mi retrag cuvintele, când mi-a sărit în ajutor.

— Mă chinuiam să te rog același lucru, dar, din nou, mi-ai luat-o înainte. Adevărul, a reluat el, este că nu fac des lucrul ăsta. De fapt, n-am mai făcut asta de mult.

— Asta? am făcut eu, cu o mică împunsătură în glas.

— Asta.

Am plecat la scurt timp după aceea. Trebuie să fi mers pe lângă bicicletă vreo douăzeci-treizeci de minute până la el acasă. S-a oferit să oprească un taxi. I-am spus că nu, prefer să merg pe jos; și oricum, bicicleta nu era chiar

nemaipomenit de ușor de pliat, și taximetriștii bombăneau de fiecare dată.

— Mor după bicicleta ta. Îmi place grozav că ai o bicicletă ca asta.

Apoi, înfrânându-se în ultima clipă:

— Turui verzi și uscate, așa-i?

Mergeam în rând la mai puțin de un sfert de metru unul de celălalt și mâinile ni se tot atingeau în treacăt. În clipa aceea m-am întins, i-am luat-o pe a lui într-a mea și i-am ținut-o așa câteva clipe. Asta o să spargă gheața, mi-am spus în sinea mea. Însă el nu zicea nimic. După câțiva pași pe strada pavată, i-am dat drumul mâinii.

— Ce-mi mai place chestia asta! am exclamat.

— Asta? m-a tachinat el. Te referi la efectul Brassăi?

— Nu, la noi doi. Trebuia să fi făcut asta de acum două seri.

A coborât privirea în pământ, zâmbind. Să fi grăbit oare prea tare lucrurile? Îmi plăcea felul în care plimbarea noastră din seara aceea se vădea o reiterare a serii trecute. Mulțimea și concertul de pe pod, pietrele cubice, din ardezie scân-teind în lumina felinarelor, bicicleta cu coburii ei, pe care la un moment dat aveam s-o leg de un stâlp și remarca lui întâmplătoare cum c-ar fi vrut să-și cumpere și el una la fel.

Ce nu contenea să mă uluiască și îi conferea o aură serii noastre era faptul că, de când ne cunoscuserăm, gândeam în multe privințe cam la fel, și când ne temeam că nu se întâmplă asta sau simțeam că ne-am prins unul pe celălalt pe picior greșit era pur și simplu din cauză că ne învățaserăm să nu ne încredem că cineva ar putea să gândească sau să se poarte ca noi, motiv pentru care eu eram așa de rezervat

față de el și îmi suspectam orice pornire aș fi nutrit, și nu mică mi-a fost bucuria să constat cât de ușor ne puteam dezbăra de o parte dintre măști. Ce minunat era să pot spune în fine exact ce mă frământa de duminică: *Nu mă lăsa să merg acasă în seara asta*. Ce grozav că înțelesese adevăratul motiv al îmbujorării mele și mă forțase să recunosc că mă înroșisem, ca de-abia atunci să admită că și el se înroșise. Era oare posibil ca doi oameni care petrecuseră mai puțin de patru ceasuri împreună să aibă atât de puține secrete unul față de altul? Mă întrebam ce secret vinovat ascundeam în tainița mea plină cu neadevăruri înfricoșate.

— Am mințit legat de întâmplătoare, am spus eu.

— Mă gândeam eu, mi-a replicat, aproape neluând seama la zbuluciumul din spatele mărturisirii mele.

Când am pășit în fine într-unul dintre lifturile acelea pariziene înghesuite, miciute, stând lipiți unul de altul:

— N-ai vrea totuși să mă iei în brațe? l-am întrebat.

El a închis ușile înguste și a selectat etajul. Am auzit motorul zângănind asurzitor și sforțându-se, iar liftul și-a început urcarea, când, deodată, nu doar că m-a strâns în brațe, dar mi-a luat fața în palme și m-a sărutat lacom pe gură. Am închis ochii și i-am întors sărutul. Așteptasem multă vreme momentul ăsta. Nu-mi amintesc decât cum auzeam ascensorul scrâșnind și poticnindu-se în timp ce urca spre etajul lui, timp în care nu-mi doream decât ca zgomotul acela să nu contenească și liftul să nu se oprească niciodată.

Și, în clipa următoare, când a închis ușa de la apartamentul lui, a venit rândul meu să-l sărut, la fel cum mă sărutase și el. Știam că e mai înalt și bănuiam că era mai

puternic. Voiam doar să știe că nu șovăiam în nici un fel și nici n-aveam de gând.

— Poate avem nevoie de o băutură tare, a zis el. Am niște whisky-uri *single malt* excelente. Parcă asta-ți place, am dreptate?

Întrebarea m-a luat complet pe nepregătite, cu atât mai mult cu cât tocmai mă pregăteam să-mi las jos rucsacul, să-mi scot paltonul și puloverul și să-i cer să mă mai ia o dată în brațe. Inima îmi bătea mai să-mi sară din piept, și cu toate astea, brusc m-am simțit stingherit chiar dacă nimic din lucrurile astea nu-mi era străin. În mintea mea nu era decât c-aș vrea să nu se mai foiască atât de colo colo. Dar n-am zis nimic, mi-am lăsat jos cu mișcări lente rucsacul și l-am așezat pe un fotoliu.

— Vrei să-ți scoți paltonul? m-a întrebat.

— Mai încolo, am zis eu.

— Îmi place rucsacul tău, a spus el, răsucindu-se.

— A fost un cadou. De la un prieten – și fiindcă am citit ezitare pe chipul lui – un prieten și-atât.

Mi-a făcut semn să iau loc pe canapea, spunând că se duce după pahare. Așa că m-am așezat. Nu știu de ce, dar brusc mi s-a făcut frig, m-am ridicat la loc cât el era în antreu și m-am rezemat de calorifer. Simțind că nu reușeam să mă încălzesc, mi-am pus și mâinile pe el.

— Te simți bine?

— Da, mi-e frig doar, am răspuns.

Cât pe ce să nu-i spun că, dintr-odată, simțeam că îngheț.

— Atunci, să închid geamul.

Ceea ce a și făcut.

Voiam gheață în whisky?

Am clătinat din cap.

Dar nu m-am clintit de lângă calorifer și am rămas cu mâinile și partea din față a corpului lipite de el. A așezat paharele pe măsuța de cafea, s-a apropiat pe la spate și a prins să-mi maseze umerii. Îmi plăcea grozav felul în care îmi frământa ceafa și omoplații.

— Mai bine? s-a interesat el.

— Mai vreau, am spus, apoi, fără să știu de ce: Ți-am zis că mă intimidez ușor.

— Din cauza mea?

Mi-am adus umerii în față, știind că prin asta o să înțeleagă că *Nu știu, poate nu ești tu de vină sau seara cu totul, cine știe, numai nu te opri.*

Avea mâini viguroase – și știa, cum de altfel îmi și doream – că cedam tot mai mult de fiecare dată când presa porțiunea aceea aflată chiar la baza craniului, provocându-mi un fior răscolitor de sus până jos de-a lungul șirei spinării. Când a terminat, m-a cuprins în brațe și și-a lipit pieptul de spinarea mea, amândouă mâinile strângându-i-se pe abdomenul meu. Nu m-ar fi deranjat dacă ar fi coborât mai jos, dar n-a făcut-o, deși știam că-i trecuse prin minte, fiindcă am surprins o milisecundă de șovăire. Încetișor, m-a tras spre canapea. Însă în clipa următoare s-a apucat să-și facă de lucru cu whisky-ul, turnând puțin în ambele pahare, apoi și-a amintit brusc ceva și a zbughit-o spre bucătărie, de unde a revenit cu două boluri, unul cu alune, celălalt cu sărățele. S-a așezat la capătul opus al canapelei, am ciocnit, am rostit un toast și am luat prima sorbitură. A vrut să știe cum mi se părea. Habar n-aveam cum mi se părea. Așa că i-am spus că nu prea mă pricep la *single malt*-uri, dar că îmi plac. Mi-a întins bolul cu alune, s-a uitat la mine cum iau câteva, apoi l-a pus la loc pe măsuța de cafea,